

AMANDA KVIK

Zavet ljubavi

Prevela Sanja Bošnjak

 izdavaštvo **vulkan**

Beograd, 2015.

Za Frenka, mog pravog romantičnog heroja

Prvo poglavlje

„Da ne putujete slučajno *Severnom zvezdom*, gospodo?“

Glas je bio muški, britanski, obrazovan i promukao, kao od bola ili šoka. Došao je iz senovitog ulaza u obližnju uličicu. Amiti Donkaster ukopala se u mestu.

Vraćala se na brod, s torbom punom beležaka i skica ostrvskih pejzaža.

„Da, putujem na *Zvezdi*“, odgovorila je.

Nije ni pokušavala da se približi uličici. Nije videla osobu sakrivenu u senci, ali bila je prilično sigurna da joj nije bila saputnik. Prepoznala bi dubok, neobično upečatljiv glas.

„Prilično hitno mi je potrebna usluga“, izgovorio je.

Sad je bila sasvim sigurna da je u velikim bolovima. Kao da je izvuкао i poslednji gram snage i volje samo da joj se obrati.

Ali na putovanjima je sretala i neke veoma dobre glumce, od kojih nisu svi bili profesionalni umetnici. Među njima je bilo i veoma darovitih prevaranata i kriminalaca.

Međutim, ako je ovaj čovek zaista povređen, nije mogla tek tako da mu okrene leđa.

Spustila je suncobran i otkopčala s lanca oko struka elegantnu, posebno izrađenu japansku lepezu. Ličila je na običnu damsku lepezu, ali sa oštrim čeličnim šiljcima i metalnim stranicama, zapravo je bila oružje.

Stežući skupljenu lepezu, oprezno je koraknula prema ulazu. Imala je dovoljno iskustva da bude oprezna prema strancima koji je dozivaju iz mraka. To što je u ovom slučaju muškarac govorio britanskim naglaskom

više klase nipošto nije jemčilo da se ne radi o kriminalcu. Karibi su i ranije bili preplavljeni gusarima. Kraljevska i, odnedavno, Američka mornarica većim delom su uklonili tu pretnju, ali još nisu pronašli trajno rešenje za poteškoće s običnim lopovima i drumskim razbojnicima. Činilo joj se da su neuništivi i sveprisutni, baš kao i pacovi.

Čim je stigla do ulaza u uličicu, smesta je shvatila da nema razloga da se plaši čoveka koji je sedeo leđima oslonjen na zid od opeke. Bio je u očajnom stanju. Činilo joj se da je bio u ranim tridesetim. Kosa, crna kao noć, bila mu je vlažna od znoja i razbarušena na temenu. Očito ju je nosio zalizanu iza ušiju, ali sad mu je mlitavo visila i uokviravala pametno lice otvrdlo u mračnu, odlučnu masku. Svetlosmeđe oči bile su mu zamagljene od bola i početnog šoka. Bilo je još nečeg u tim očima – žestoke i gvozdene odlučnosti. Život mu je doslovno visio o koncu.

Prednji deo njegove ručno šivene bele platnene košulje bio je natopljen svežom krvlju. Skinuo je kaput, smotao ga i čvrsto pritiskao bok. Pritisak nije bio dovoljno jak da zaustavi lagani ali postojani mlaz krvi koji se slivao iz rane.

Na pismu koje joj je pružio bilo je krvavih otisaka prstiju. Ruka mu je podrhtavala od napora koji je ulagao čak i u taj mali pokret.

Ponovo je pričvrstila lepezu za lančić i požurila ka njemu.

„Blagi bože! Gospodine, šta se dogodilo? Je li vas neko napao?“

„Upucao. Pismo. Uzmite ga.“ Oštro je udahnuo. „Molim vas.“

Ispustila je torbu i suncobran i čučnula pored njega. Nije se obazirala na pismo.

„Dajte da vidim“, rekla je.

Glas je obojila smirenom nepokolebljivošću, s kakvom se njen otac uvek obraćao svojim pacijentima. Džordž Donkaster tvrdio je da samouveren stav lekara uliva pacijentu nadu i hrabrost.

Ali ovom pacijentu nije bilo potrebno umirivanje. Imao je nešto na umu i nameravao je to da sprovede i poslednjom trunkom snage.

„Ne“, procedio je kroz stegnute zube. Oči su mu gorele od rešenosti da joj objasni šta hoće. „Prekasno. Ime mi je Stenbridž. Rezervisao sam kartu za *Zvezdu*. Izgleda da neću uspeti da otputujem za Njujork. Molim vas za uslugu, gospođo. Preklinjem vas. Veoma je važno. Uzmite ovo pismo.“

Nije joj dozvoljavao da mu pomogne dok se ne uveri kako će preuzeti pismo.

Zavet ljubavi

„U redu.“ Otvorila je torbu i ubacila pismo.

„Obećajte mi da ćete se pobrinuti da ovo pismo stigne do mog strica u Londonu. Kornelijus Stenbridž. Ešvički trg.“

„Putujem za London“, rekla je. „Isporučiću vaše pismo. Ali sad se moramo pobrinuti za ranu, gospodine. Molim vas, dozvolite mi da vas pregledam. Imam nešto malo iskustva u tome.“

Posmatrao ju je prodornim pogledom. Mogla se zakleti da mu je na tren u očima videla nešto što je ličilo na podsmeh.

„Imam utisak da ste iskusni u mnogo čemu, gospođo“, rekao je.

„Samo da znate, gospodine Stenbridžu, lično ću se pobrinuti za vaše pismo.“

Zagledao se u nju nekoliko trenutaka duže kroz polusklopljene oči.

„Da“, prihvatio je. „Verujem da ćete učiniti upravo tako.“

Otkopčala mu je krvavu košulju i sklonila mu ruku kojom je pritiskao zgužvani kaput na ranu. Brzim pogledom ustanovila je sve što treba da zna. Meso na boku bilo mu je iskidano i krvavo, ali nije videla znake arterijskog krvarenja. Vratila mu je kaput i ruku na mesto i ustala.

„Metak je prošao kroz vas i rekla bih da nije ošteti nijedan vitalni organ“, izjavila je. Žurno je podigla suknje svoje putne haljine i iscepala tkaninu podsuknje u nekoliko traka. „Ali moramo zaustaviti krvarenje pre nego što vas ukrcamo na brod. Nema savremene medicinske zaštite na ostrvu. Bojim se da ste spali na mene.“

Promrmljao je nešto nerazgovetno i sklopio oči.

Napravila je debeli zavoj od dugačke trake podsuknje. Ponovo mu je pomerila stegnutu ruku i kaput s boka, privukla rubove rane što je bolje mogla, namestila zavoj na nju, a zatim mu spustila ruku da sve zadrži na mestu.

„Pritisnite jako“, naredila je.

Žmurio je, ali snažnom rukom je čvrsto stegao improvizovani zavoj.

Brzo mu je obmotala dve dugačke trake podsuknje oko struka i uvezala ih da učvrsti zavoj na mestu.

„Gde ste to naučili?“, prostenjao je. Nije otvarao oči.

„Otac mi je bio lekar, gospodine. Odrasla sam u kući gde je medicina bila glavna tema razgovora za svakim obrokom. Često sam mu i pomagala. Osim toga, putovala sam svetom s njim nekoliko godina dok je on proučavao zdravstvo u raznim stranim zemljama.“

Uspeo je delimično da otvori oči. „Ovo mi je zaista srećan dan.“

Bacila mu je pogled na krvavu košulju i kaput. „Ne bih ga baš nazvala srećnim, ali verujem da ćete ga preživeti. Pod ovakvim okolnostima, to nije malo. Sad se moramo pobrinuti da se nekako ukrcate na *Zvezdu*.“

Otac joj je umro pre godinu dana, ali sa sobom je još nosila njegovu lekarsku torbu na putovanja u inostranstvo. Međutim, sad joj se nalazila u brodskoj kabini. Pošto je zaustavila najgore krvarenje, morala je da smisli kako da odvede Stenbridža do *Zvezde*.

Ustala je, otišla do ulaza u uličicu i zaustavila prva dva čoveka koja je ugledala, dvojicu meštana na putu za pijacu. Trebalo joj je samo nekoliko minuta da im objasni. Jedan pogled na Stenbridža u uličici i ljudi su shvatili šta im je činiti.

Uz pomoć još dvojice njihovih prijatelja ribara, preneli su jedva sve-nog Stenbridža do broda na nosilima napravljenim od ribarske mreže. Amiti ih je prilično izdašno nagradila, ali izgleda da su bili srećniji zbog njene srdačne zahvalnosti nego zbog novca.

Zvezdino osoblje unelo je pacijenta u njegovu kabinu i spustili ga na uzani krevet. Zatražila je da joj iz njene kabine donesu lekarski pribor. Kad je stigao, bacila se na posao da očisti ranu i ušije je. Stenbridž bi povremeno zaječao, ali uglavnom je tonuo i budio se iz nesvesti.

Znala je da je prepuštena sama sebi. Na *Zvezdi* nije bilo doktora. Gojazni brodski lekar, crvenog lica, koji je previše i pušio i pio, podlegao je srčanom udaru nedugo nakon što je brod isplovio iz luke. Amiti ga je menjala najbolje što je umela i lečila razne brodske povrede i povremene pojave povišene temperature među posadom.

Na *Zvezdi* se nalazila samo šačica drugih putnika – većinom Britanaca i Amerikanaca. Ukrcaće ih se još nekoliko kad se brod usput zaustavi na drugim ostrvima, ali bilo je malo verovatno da će kapetan Haris uspeti da pronađe drugog lekara pre nego što stignu u Njujork.

Groznica je nastupila negde oko ponoći. Stenbridžova koža bila je zastrašujuće vrela na dodir. Amiti je pokvasila krpu u lavoru hladne vode, koji joj je doneo poslužitelj, i stavila oblogu na pacijentovo čelo. Oči su mu zatreperile i otvorile se. Pogledao ju je začuđeno.

„Jesam li mrtav?“, pitao je.

Zavet ljubavi

„Daleko od toga“, razuverila ga je. „Bezbedno ste smešteni na *Severnoj zvezdi*. Na putu smo za Njujork.“

„Sigurni ste da nisam mrtav.“

„Potpuno.“

„Ne biste me lagali, zar ne?“

„Ne“, odgovorila je. „Ne bih vas nikad lagala o nečemu tako važnom.“

„Pismo?“

„Na sigurnom je, u mojoj torbi.“

Dugo ju je i napeto posmatrao. A onda je, izgleda, došao do zaključka.

„Ne biste me ni to lagali“, dodao je.

„Ne. I vi i vaše pismo stići ćete u Njujork, gospodine Stenbridžu. Imate moju reč.“

„Do tada, obećajte mi da nikome nećete reći za pismo.“

„Naravno da neću. To pismo je vaša privatna stvar, gospodine.“

„Iz nekog razloga mislim da vam mogu verovati. U svakom slučaju, čini mi se da nemam mnogo izbora.“

„Sačuvaću vaše pismo, gospodine Stenbridžu. Zauzvrat mi morate obećati da ćete se oporaviti od povrede.“

Nije bila sigurna, ali mogla se zakleti da se skoro nasmešio.

„Daću sve od sebe“, odvratio je.

Ponovo je zažmurio.

Skinula je krpnu, pokvasila je, a onda mu rashladila delove vrelih grudi i ramena koji nisu bili prekriveni zavojima.

Na vratima kabine začulo se kucanje.

„Uđite“, tiho je pozvala.

Poslužitelj Jejts promolio je glavu kroz vrata.

„Mogu li još nekako da vam pomognem, gospođice Donkaster? Kapetan mi je rekao da vam obezbedim sve što vam treba.“

„To će biti sve za sada, gospodine Jejtse.“ Osmehnula se. „Mnogo ste mi pomogli. Očistila sam ranu što sam bolje mogla. Šavovi su usporili krvarenje. Sad je sve na prirodi. Srećom, gospodin Stenbridž je, izgleda, vrlo snažne građe.“

„Kapetan kaže da bi Stenbridž umro tamo na Svetoj Klari da ga niste pronašli, doneli na *Zvezdu* i zašili mu rupu na boku.“

„Da, ali nije umro, pa nema ni svrhe razmišljati o tome šta je moglo biti.“

„Ne, gospođo. Ali on nije jedini na brodu koji ima razloga da vam bude zahvalan. Posada zna da samo zahvaljujući vama Crveni Ned nije umro od one groznice koja ga je uhvatila prošle nedelje, a gospodin Hopkins nije izgubio ruku kad mu se rana zagadila. Kapetan svima govori kako bi voleo da vas zadrži na *Zvezdi*. I posadi bi bilo drago kad biste ostali, verujte mi.“

„Hvala vam, gospodine Jejtse. Drago mi je što sam pomogla, ali moram da se vratim u London.“

„Da, gospođo.“ Klimnuo je glavom. „Pozvonite ako vam zatrebam.“

„Hoću.“

Zatvorio je vrata za sobom. Amiti je posegla za još jednom mokrom krpom.

Groznica je pred zoru popustila. Zadovoljna što je Stenbridž van opasnosti, barem nakratko, sklupčala se na jednoj stolici u kabini i pokušala da malo odspava.

Nešto kasnije preplašeno se probudila. Svest o nečem nepoznatom zatreperila je kroz nju i uznemirila joj živce. Zatreptala je nekoliko puta i pažljivo oslušnula u pokušaju da odredi šta ju je to prenulo iz nemirnog sna. Čula je samo prigušeno brujanje velikih parnih motora *Severne zvezde*.

Spustila je noge i ukočeno sela. Stenbridž ju je posmatrao sa kreveta. Shvatila je da ju je to probudilo. Osetila je njegov pogled.

Neobično se zbunila. Da prikrije nelagodan trenutak, ispravila je nabore skromne, smeđe putne haljine.

„Izgledate mnogo bolje, gospodine Stenbridžu“, primetila je.

To je bila istina. Oči mu više nisu gorele od temperature, ali u izrazu mu se video neki drugi žar. Vrat joj se naježio od uzbuđenja.

„Lepo je znati da izgledam bolje.“ Malo se promeškolio na krevetu. Lice mu se zateglo od bola. „Jer se svakako đavolski loše osećam.“

Pogledala je u lekarski pribor na stočiću. „Bojim se da ne mogu ništa više da učinim da vam ublažim bol. Ponestaju mi zalihe. Ostalo mi je još nešto malo morfijuma, ali dejstvo bi mu bilo kratko.“

„Hvala lepo, sačuvajte morfijum. Više volim bistru glavu. Nisam siguran da sam se propisno predstavio. Benedikt Stenbridž.“

Zavet ljubavi

„Kapetan Haris mi je rekao kako se zovete. Zadovoljstvo mi je što smo se upoznali, gospodine Stenbridžu.“ Nasmešila se. „Pod ovim okolnostima, možda ne baš zadovoljstvo, ali bolje je od one druge mogućnosti. Ja sam Amiti Donkaster.“

„Donkaster?“ Veoma zanimljivo lice zateglo mu se u napeto mrštenje. „Zašto mi to ime zvuči poznato?“

Pročistila je grlo. „Napisala sam nekoliko putopisnih članaka za *Le-tećeg obaveštajca*. Možda ste pročitali neki od njih?“

„Ne bih rekao. Nikad ne čitam tu lakrdiju.“

„Shvatam.“ Hladno mu se osmehnula.

Bio je dovoljno pristojan da se postidi. „Sad sam uspeo da vas uvredim. To je poslednje što želim, verujte mi.“

Ustala je. „Pozvaću poslužitelja. Pomoći će vam dok se ja malo osvežim u svojoj kabini i donesem nešto za doručak.“

„Čekajte, znam gde sam čuo vaše ime.“ Delovao je zadovoljan sobom. „Moja snaja je spominjala vaše putopise. Ona je vaša velika obožavateljka.“

„Drago mi je što to čujem“, odgovorila je jednako hladno.

Snažno je povukla zvono i podsetila se da se on oporavlja od teške rane, pa mu ne treba uzimati za zlo nepristojno ponašanje. Ali to joj nije ublažilo nezadovoljstvo.

Pogledao je u torbu koju je ostavila na stočiću.

„Ono pismo koje sam vam dao da ga čuvate“, upitao je. „Još je kod vas?“

„Naravno. Da vam ga donesem?“

Razmislio je na tren, a onda odmahnuo glavom. „Ne. Ostavite ga tamo, u slučaju...“

„U kakvom slučaju, gospodine Stenbridžu?“

„Dug je put do Njujorka, a meni će se možda pogoršati stanje“, odgovorio je.

„Ne verujem.“

„Svejedno, više volim da imam plan nego da se borim i s tom mogućnošću.“

Nasmešila se. „Rekla bih da vi sve mogućnosti uzimate u obzir?“

Dodirnuo je zavoj na boku i napravio bolnu grimasu. „Vidite šta se dogodi kad ne napravim dobar plan. Kao što sam rekao, ako ne izdržim

do Njujorka, učinili biste mi veliku uslugu da održite obećanje i pismo isporučite mom stricu.“

„Kornelijusu Stenbridžu, na Ešvičkom trgu. Ne bojte se, zapisala sam adresu da je ne zaboravim. Ali uveravam vas da neću morati ja da ga predam. Oporavićete se od rane, gospodine, i odnećete ga sami.“

„Ako se oporavim, neću morati da ga predajem.“

„Ne razumem“, rekla je. „Šta to znači?“

„Nije bitno. Samo mi obećajte da nećete ispuštati tu torbu iz vida dok dovoljno ne ojačam i sâm se ne pobrinem za pismo.“

„Dajem vam reč da će torba i pismo sve vreme biti uz mene. Ali osećam da mi, s obzirom na sve što se desilo, dugujete objašnjenje.“

„Zbog vašeg obećanja da ćete mi čuvati pismo, dajem vam reč da ću vam jednog dana objasniti sve što budem mogao.“

I to je jedino jemstvo da će joj jednog dana ispričati istinu koje će od njega dobiti, zaključila je.

Kucanje je najavilo Jejtsov povratak. Podigla je torbu i otišla da otvori vrata.

„Obići ću vas ponovo posle doručka, gospodine Stenbridžu“, rekla je. „U međuvremenu pazite da ne olabavite konce.“

„Paziću. Još nešto, gospođice Donkaster.“

„Šta?“

„Prema planu plovidbe, do Njujorka nam treba još desetak dana. Osim putnika koji su već na brodu, bez sumnje ćemo primiti još neke.“

„Da. Šta s tim?“

Delimično se pridigao na lakat. Bol mu je zategao krajeve očiju. „Nemojte nikome pričati o pismu – ni putnicima ni članovima posade. Izuzetno je važno da ne verujete nikome ko je trenutno na brodu, kao ni bilo kome ko će se možda ukrcati do Njujorka. Je li to jasno?“

„Sasvim.“ Uhvatila je kvaku. „Moram reći da ste zaista tajanstveni, gospodine Stenbridžu.“

Umorno se spustio na jastuke. „Nipošto, gospođice Donkaster. Ja sam inženjer.“

Drugo poglavlje

Oluja na moru bila je daleko, ali munje su sevale kroz oblake plamenim sjajem. Vazduh je bio naelektrisan i opojan. U ovakvoj noći ženi bi trebalo oprostiti ako poveruje da može da leti, pomislila je Amiti.

Stajala je na putničkoj palubi, čvrsto stezala ogradu od tikovine i posmatrala upečatljivi prizor sa čuđenjem i uzbuđenjem. Nisu sva ta snažna i uzburkana osećanja bila izazvana olujom. Za toliko uzbuđenje najviše je bio odgovoran muškarac pored nje. Nekako su išli zajedno, noć i on.

„Čak i ovde se oseća energija“, izjavila je i nasmejala se iz čistog zadovoljstva.

„Da, tako je“, potvrdio je Benedikt.

Ali nije gledao oluju. Gledao je u nju.

Spustio je ruke na ogradu, veoma blizu njenih prstiju. Rana mu je zarasla bez znakova infekcije, ali i dalje se kretao oprezno. Znala je da će neko vreme biti ukočen i imati bolove. Pre nekoliko dana, čim je shvatio da će preživeti, zatražio je da mu vrati pismo.

Rekla je sebi kako treba da bude srećna što ju je oslobodio odgovornosti. Ali kad mu je predala pismo, osetila je blagu čežnju, čak i nezatnu tugu. Zadatak čuvanja pisma – saznanje da joj ga je Benedikt poverio – stvorio je među njima povezanost, barem što se nje tiče.

Sad je ta krhka veza bila pokidana. Više mu nije bila potrebna. Snaga mu se brzo vraćala. Sutra će *Severna zvezda* pristati u Njujork. Osećaj joj je govorio da će se ujutru sve promeniti.

„Neću putovati s vama u London“, obavestio ju je. „Čim sutra pristanemo, moram se ukrcati na voz za Kaliforniju.“

Očekivala je ovo, podsetila se. Znala je da će se ta igra na brodu završiti.

„Shvatam“, rekla je. Zastala je. „Kalifornija je daleko od Njujorka.“ A još dalje od Londona, pomislila je.

„Nažalost, tamo me čeka posao. Ako sve bude kako treba, neću morati da ostanem dugo.“

„Kuda ćete kad napustite Kaliforniju?“, pitala je.

„Kući u London.“

Nije znala šta da kaže pa je ćutala.

„Voleo bih da vam se javim kad se vratim, ako mogu“, izjavio je.

Odjednom je ponovo prodisala. „Volela bih. Radovaću se da vas ponovo vidim.“

„Amiti, ne mogu dovoljno da vam se odužim.“

„Molim vas, ne govorite tako. Uradila bih to za bilo koga u takvim okolnostima.“

„Znam. Neverovatni ste.“

Osetila je da crveni i bila je zahvalna što se u mraku to ne vidi. „Sigurna sam da biste i vi tako postupili u sličnim okolnostima.“

„Bili ste prinuđeni da mi ukažete poverenje“, rekao je, sad veoma ozbiljno. „Znam da to nije bilo lako. Hvala što ste mi verovali.“

Nije odgovorila.

„Nadam se da ću jednog dana moći da vam objasnim“, nastavio je. „Molim vas, verujte mi kad kažem da je najbolje da vam još ne ispričam čitavu priču.“

„To je vaša priča, gospodine. Možete da je ispričate kome god želite.“

„Zaslužujete istinu.“

„Pošto ste to već spomenuli, slažem se s vama“, izjavila je.

Nasmehio se na njen oštar ton. „Voleo bih da plovim s vama za London.“

„Zaista?“

Spustio je ruku preko njene šake na ogradi. Na tren se nije pomerao. Znala je da proverava hoće li izvući prste ispod njegovih. Ali ni ona se nije pomerila.

Uhvatio ju je za ruku i polako je okrenuo prema sebi.

„Nedostajćeš mi, Amiti“, rekao je.

Zavet ljubavi

„I ti ćeš meni nedostajati“, prošaputala je.

Privukao ju je k sebi i spustio usne na njene.

Poljubac je bio baš onakav o kakvom je sanjala, i više od toga – mračno strastven, krajnje uzbudljiv. Obavila mu je ruke oko vrata i razdvojila usne. Njegov miris ju je očarao. Udahnula ga je. Slatka, vrela glad probudila se duboko u njoj. Plašeći se da mu ne izazove bol, pazila je da se ne nasloni previše na njega, iako je to želela; o, kako je želela da se izgubi u ovoj čaroliji.

Odvojio je usta od njenih i poljubio je u vrat. Spustio joj je ruke na struk i podigao joj bluzu sve dok mu se prsti nisu našli odmah ispod njenih grudi. Vrelina i vatra na dalekom obzorju bili su izuzetno savršena pozadina za snažna osećanja koja su pretila da je preplave. Čvrsto ga je uhvatila za ramena, očekujući obećanja, iako je znala da ih neće dobiti – ne večeras. Večeras je bio kraj, ne početak.

Benedikt je prigušeno zastenjao, ponovo spustio usta na njena i probudio poljubac. U tom bezvremenom trenutku svet ispod *Severne zvezde* prestao je da postoji.

Vođena strašću kakvu nikad pre nije osetila, žudela je da pođe za tim poljupcem pravo u srce oluje, kao da sutra ne postoji. Ali on je uz tiho ječanje prekinuo zagrljaj i nežno ali čvrsto je odvojio od sebe.

„Ovo nije ni vreme ni mesto“, izjavio je.

Glas mu je bio promukao i teško obojen čeličnim obuzdavanjem, kao i onog dana kad ga je pronašla kako krvari u uličici.

„Da, naravno, tvoja rana“, brzo je rekla, preplašena da je u žaru trenutka potpuno zaboravila na njegovu povredu. „Oprosti mi. Jesam li te povredila?“

U očima mu je zasijao mračni osmeh. Pomilovao joj je obraz. „Povreda mi večeras nije ni nakraj pameti.“

Otratio ju je do njene kabine i poželeo joj laku noć pred vratima.

Ujutru je *Severna zvezda* pristala u Njujork. Benedikt ju je otratio sa broda. Nedugo zatim nestao je u taksiju – i iz njenog života. Nije se potrudio čak ni da joj pošalje telegram iz Kalifornije.

Treće poglavlje

London

Amiti je krivila sebe što je prekasno shvatila da se u tami kočije krije čovek. Kriva je bila kiša, zaključila je. U drugim okolnostima bila bi mnogo opreznija. Dok je putovala po inostranstvu, strogo je vodila računa kad bi se našla u nepoznatom okruženju. Ali ovo je bio London. Niko ne očekuje da ga otmu pravo s ulice usred belog dana.

Istina, bila je rasejana kad je izašla iz sale za predavanja. Još se pušila zbog nebrojenih netačnosti u predavanju doktora Potera o američkom Zapadu. Tip je bio neprosvećena budala. Nikad nije mrdnuo iz Engleske, a kamoli da se potrudio da pročita njene članke u *Letećem obaveštajcu*. Poter nije imao pojma o Zapadu, a ipak se usuđivao da se predstavlja kao stručnjak za tu oblast. Nije mogla podneti da samo sedi, pa je, naravno, bila primorana da ustane i uputi neke ozbiljne primedbe.

To nije prošlo dobro ni kod Potera ni kod njegove publike. Iz sale su je ispratila dvojica stamenih redara. Čula je prigušen podsmeh i neodobravajuće frktanje iz gomile. Prave dame ne prekidaju uvažene predavače i ne ispravljaju ih. Srećom, niko u publici nije bio svestan ko je ona. Stvarno, čovek mora da bude veoma oprezan i u Londonu.

Razdražljiva i želeći da pobegne od sumorne letnje kiše, uskočila je u prvu gradsku kočiju koja se zaustavila na ulici. To se pokazalo kao ozbiljna greška.

Zavet ljubavi

Jedva je imala vremena da primeti neobične, daskama zakovane prozore i prisustvo druge mušterije pre nego što joj je taj muškarac obavio ruku oko vrata i snažno je privukao sebi na grudi. Prislonio joj je vrh veoma oštrog predmeta pod grlo. Krajičkom oka je primetila da drži skalpel u ruci s rukavicom.

„Tišina, ili ću ti prerezati grlo dok trepneš, kurvo mala! A to bi bila šteta. Jedva čekam da te fotografišem.“

Govorio je promuklim šapatom, ali naglasak je nesumnjivo pripadao višoj klasi. Lice mu je bilo pokriveno maskom od crne svile. Na tkanini su bili isečeni otvori za oči, nos i usta. Mirisao je na znoj, mirišljave cigarete i skupocenu kolonjsku vodu. Tako naslonjena na njega, neodređeno je bila svesna kvalitetne vune njegovog kaputa.

Pomerio se i ispružio ruku da zatvori vrata. Vozilo se uz trzaj pokrenulo. Osetila je da se kočija kreće uz brzo truckanje, ali pošto su joj pogled kroz prozore zaklanjale teške drvene žaluzine, nije imala osećaj za pravac.

Jedno je bilo odmah očigledno. Otmičar je bio jači od nje.

Prestala je da se otima i spustila je ruke. Desna ruka pala joj je na elegantnu lepezu pričvršćenu za srebrni lanac oko struka.

„Šta želite od mene?“, pitala je, trudeći se da joj glas zvuči ogorčeno i ljutito.

Ali odgovor je već znala. Znala je od trenutka kad je ugledala skalpel. Pala je u šake đavolu koga je štampa nazivala Mladoženjom. Trudila se da joj glas ostane pribran i samouveren. Ako je išta naučila na putovanjima, onda je naučila da je hladna glava često najkorisnija odbrana u opasnim prilikama.

„Napraviću ti divan venčani portret, slatka mala bludnice“, mumlao je ubica.

„Slobodno uzmite moju torbicu, ali moram vas upozoriti da u njoj nema gotovo ništa vredno.“

„Misliš da želim tvoju torbicu, kurvo? Ne treba mi tvoj novac.“

„Pa zašto onda prolazimo kroz ovu besmislicu?“, prasnula je.

Njen uvredljivi ton ga je razbesneo.

„Zaveži!“, zarežao je. „Reći ću ti zašto sam te oteo. Napraviću primer od tebe, baš kao što sam učinio i sa ostalim ženama koje takođe nisu imale ni stida ni srama. Platićeš cenu svoje obmane!“

Mislila je da ne može biti više uplašena nego što jeste, ali na te reči preplavio ju je još veći talas straha. Ako ne preduzme nešto da se oslobodi,

neće preživeti noć. I bila je prilično sigurna da će imati samu jednu priliku. Morala je dobro da je iskoristi.

„Bojim se da ste pogrešili, gospodine“, počela je i potrudila se da joj reči zvuče ubedljivo. „Nisam nikoga obmanula.“

„Veoma dobro lažete, gospođice Donkaster, ali štedite dah. Znam tačno šta ste. Baš kao i ostale. Spolja odajete utisak ženske čistote, ali ispod te fasade ste uprljana roba. Glasine o vašem sramotnom ponašanju dok ste boravili u inostranstvu doprle su i do mojih ušiju prošle nedelje. Svestan sam da ste zaveli Benedikta Stenbridža i ubedili ga da, kao džentlmen, nema drugog izbora nego da se oženi vama. Spašću ga iz zamke koju ste mu postavili, baš kao što sam spasao i drugu prevarenu gospodu.“ Ubica joj je ovlaš prešao sečivom preko grla, ne povređujući joj kožu. „Hoće li mi biti zahvalan? Pitam se.“

„Mislite da štitite gospodine Stenbridža od mene?“, pitala je. „Gubite vreme. Uveravam vas, Benedikt Stenbridž je sasvim sposoban da brine sam o sebi.“

„Nameravate da ga na prevaru uvučete u brak.“

„Ako vas to toliko pogađa, zašto ne sačekate da se on vrati u London? Moći ćete da ga obavestite o svojim saznanjima o mom moralu pa neka sam donese zaključak.“

„Ne, gospođice Donkaster. Stenbridž će vrlo brzo doznati istinu o vama. U međuvremenu, Ugladeni svet saznaće ko ste sutra ujutru. Ne mrdajte, ili ću vam prerezati grkljan na licu mesta.“

Bila je veoma mirna. Vrh skalpela nije se pomerao. Razmišljala je o mogućnosti da izmakne oštrici i baci se na drugu stranu sedišta. Ali takav pokret, čak i da bude uspešan, kupio bi joj samo nekoliko sekundi. Bila bi zarobljena u uglu, sa lepezom protiv skalpela.

Mladoženja je verovatno neće ubiti u kočiji, pomislila je. Napravio bi previše nereda, ako ništa drugo. Svakako bi bilo i mnogo krvi, pa bi to morao nekome da objašnjava, makar to bio i samo kočijaš. Sve u vezi sa ubicom, od njegove otmeno vezane kravate do presvlaka u kočiji, ukazivalo je na istančan ukus. Ne bi upropastio svoje lepo odelo i plišane jastučiće ako to može da izbegne.

Zaključila je da će joj se najbolja prilika ukazati kad bude pokušao da je izvede iz kočije. Stegla je zatvorenu lepezu i čekala.